

технологічне відставання малих сільськогосподарських господарюючих суб'єктів.

При аналізі стану внесення добрив прослідковується чітка тенденція до розширення площ, удобрених як мінеральними, так і органічними добривами. При цьому відмічене зростання кількості мінеральних добрив на 1 га удобреної площі при зниженні концентрації органічних добрив.

Система організаційного забезпечення управління землекористуванням побудована за наступними принципами, з-поміж яких найважливішими є: науковості, об'єктивності, економічної доцільності, зворотного зв'язку, врахування особливостей регіонів, диференційованого використання земель. Проблемою сьогодення є те, що ці принципи не сприймаються чи використовуються не послідовно в процесі прийняття та реалізації управлінських рішень.

Використання принципів оцінки ефективності управлінських рішень за фактичними показниками продуктивності сільськогосподарських угідь, родючості ґрунтів та динаміки їх змін має сприяти підвищенню мотивації та відповідальності в процесі землевпорядкування.

Список використаних джерел

1. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 року /за ред. Ю.О. Лупенка, В.Я. Месель-Веселяка. Київ : ННЦ "ІАЕ", 2012. 182 с.
2. Сільське господарство України 2019 : статистичний збірник. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2020/zb/09/zb_sg_Ukr_2019.pdf.
3. Мармуль Л. О. Управління земельними ресурсами аграрних підприємств на засадах оптимізації орендних відносин, землеустрою, меліорацій. Ефективна економіка. 2015. № 12. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua>.
4. Горлачук В.В., Песчанська І.М., Скороходов. В.А. Земельний менеджмент: навч. посіб. Київ: ВД «Професіонал», 2006. 192 с.

Оксана Федорчук

студентка,

Харківський національний технічний університет

сільського господарства імені Петра Василенка

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Ефективний менеджмент соціально-економічними процесами, що протікають у національній економіці на різних ієрархічних рівнях управління (як на загальнодержавному – макрорівні, так і на місцевому – мезорівні) вбачається неможливим без стратегічного планування, реалізація якого покладена на органи державної влади та управління відповідного рівня, що відіграють роль потужної організації у країні, відпрацьовуючи та реалізуючи стратегію розвитку

суспільства. Саме мінливе сьогодення змушує державні управлінські структури різних рівнів управління національною економікою орієнтуватися на довгострокову мету своєї діяльності, не випускати з поля зору стратегічні цілі та завдання свого господарювання, що, безумовно, сприяє підвищенню ефективності управління на відміну від діяльності, яка спрямовується лише на оперативне реагування на проблеми, що виникають, або, як говорять практики, «латання дірок» під час вирішення поточних справ.

Економіка окремих адміністративно-територіальних одиниць України розглядається як невід'ємна складова частина єдиного господарського комплексу держави та, водночас, як самостійна система, якій властиві певні цілі власного розвитку. За умов, коли ринкова економіка змінюється досить швидкими темпами, територіальні громади змушені постійно адаптуватися до мінливих умов сьогодення на шляху забезпечення власного економічного зростання, що реалізується у підсумку в зростанні добробуту мешканців певної території.

У пошуках інструментів відповідної адаптації в умовах глобалізаційних перетворень державному управлінню соціально-економічними процесами, що протікають у суспільстві, на певних етапах розвитку стає властива тенденція до застосування методології сучасного корпоративного менеджменту в публічному управлінні, відповідно до вимог демократизації суспільства, підвищення ефективності надання публічних послуг та, взагалі, зміни стилю відносин влади та громади.

За таких обставин у процесі планування перспективних змін в економічній та соціальній сфері країни, в сучасних умовах правління соціально-економічними процесами, що протікають в національній економіці слід відштовхуватися саме від базових одиниць планування, адже чітке розуміння місцевих обмежень, конкурентних переваг місцевих територій у підсумку дозволить виробити вдалу та дієву державну політику соціально-економічного розвитку країни. Те, що саме базові одиниці планування є рушійною силою будь-якої національної системи засвідчують і сучасні світові глобалізаційні процеси та розвиток міжнародної економіки. Саме на територіальному рівні формуються первинні ресурсні та фінансові потоки, закладаються основи поділу праці та виробничої кооперації, утворюються стабільні зв'язки та взаємозалежності різноманітних видів відтворювальних циклів та соціально-економічних процесів, реалізуються програми соціально-економічного розвитку територій, задовольняються ключові потреби населення, здійснюється захист природного середовища, а показники територіального розвитку формують спочатку регіональні, а потім і загальнодержавні показники розвитку країни. Отже, від результатів розвитку соціально-економічних систем мезорівня залежить і розвиток держави, а, відповідно, і фундаментом соціально-економічного розвитку на макрорівні є саме місцевий розвиток, з огляду на те, що саме цей розвиток

Усвідомлення необхідності планування соціально-економічних процесів, що протікають на рівні базових одиниць планування є, з одного боку, законним етапом розвитку соціально-економічних систем мезорівня, а з

іншого – намаганням територій знайти адекватні інструменти, які б допомогли віднайти відповідь на глобальні політичні, економічні, соціальні, технологічні, екологічні та ніші виклики сучасного світу.

Провідна роль у загальному спрямуванні місцевого соціально-економічного розвитку, у визначенні його цілей та завдань належить все ж місцевим органам влади (органам місцевого самоврядування) як колективним представникам інтересів територіальної громади.

Загалом, стратегічне планування на мезорівні покликане надати допомогу керівним владним структурам, що приймають певні управлінські рішення, вибрати саме такі цілі стратегічного розвитку мезосистеми, які будуть спрямовані на досягнення саме колективного бачення майбутнього, і такі, що опрацьовано за рахунок участі та партнерства усіх зацікавлених сторін. Влада бажає виробити саме таке бачення, за якого стратегічне планування відповідає не тільки потребам територіальної громади, але й дозволяє тісно співпрацювати з бізнесом, сусідніми органами місцевого самоврядування, національними та міжнародними партнерами.

Закономірним етапом розвитку соціально-економічних систем мезорівня стає усвідомлення необхідності планування соціально-економічних процесів, які протікають на рівні базових одиниць планування, як намагання органів управління знайти адекватні інструменти, які б допомогли віднайти відповідь на глобальні політичні, економічні, соціальні, технологічні, екологічні та ніші виклики сучасного світу. За таких обставин зусилля, що спрямовані на визначення довгострокових тенденцій соціально-економічного розвитку мезосистем, намагання адаптуватися до мінливих умов оточуючого середовища на шляху забезпечення власного економічного зростання, що реалізується у зростанні добробуту територіальної громади, стають підґрунтям розробки політики капіталовкладень, інновацій у боротьбі за ринки та джерела ресурсів.

Список використаних джерел

1. Берданова О. Стратегічне планування місцевого розвитку: практичний посібник. К.: ТОВ «Софія-А». 2012. 88 с.
2. Біла О. Щодо інструментів розкриття «точок зростання» у стратегіях соціально-економічного розвитку регіонів: аналітична записка. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/354>.
3. Сментина Н.В. Особливості методології стратегічного планування в системі державного управління соціально-економічним розвитком територій. Вісник СумДУ. Серія Економіка. 2013. №4. С. 67-80.